

[Lone Dybkjær]

dan noget, og dér synes jeg netop det er vigtigt, at man tager et individuelt eller, som justitsministeren siger, konkret udgangspunkt, for så kan det være, at det skal tilrettelægges ved, at barnet en gang imellem, hyppigere end det sker i dag, bor en uge hos den, der ikke har samkvemmet, hvis det kan give en roligere tilværelse for barnet.

Jeg tror altså, det er meget vigtigt, at vi arbejder med hele spørgsmålet om samkvemsretten på en ny måde og ikke ser på det på en så statisk facon, som man er tilbøjelig til i dag.

Jeg må til socialdemokratiets ordfører, hr. Erik B. Smith, sige, at jeg var meget glad for den åbne holdning, som hr. Erik B. Smith gav udtryk for på socialdemokratiets vegne. Jeg synes, det lover godt for det videre arbejde med dette forslag. Hr. Erik B. Smith pegede selvfølgelig på en række problemer, som der er, og det er da klart nok, at dette er problemfyldt, sådan som også andre ordførere har været inde på. Spørgsmålet er udelukkende, om vi ikke kan tilrettelægge en lovgivning, der gør det mindre problemfyldt, end det er i øjeblikket, for der er jo meget store vanskeligheder og behov for en lovgivning, som i højere grad end i dag tilgodeser barnets tarv og ikke de voksnes tarv.

Jeg vil understrege, at i det øjeblik man har fælles forældremyndighed, men f.eks. bor hver for sig, er det meget vigtigt, at begge har rettigheden, sådan at man ikke kommer i den situation, at den ene part skal opgive noget, og netop derved komplicerer et eventuelt samlivs ophævelse og yderligere giver anledning til strid om noget, som måske ikke behøvede at give strid, og fremfor alt presser den ene følelsesmæssigt mere end nødvendigt er. Derfor kan det godt være, at man i det praktiske liv, hvis man får en fælles forældremyndighed, også selv om forældrene ikke lever sammen, må finde ud af, hvor barnet rent praktisk skal bo. Dermed har man jo ikke afskrevet barnet på samme måde, som man de facto gør i dag i en lang række sager, fordi den, der har forældremyndigheden, har så meget mere styrke end den anden over for de afgørelser, der nu skal træffes.

Fru Lis Møller siger, at forslaget i hovedtrækkene er overflødigt, for hvis man selv kan klare det, kan man bare gøre det, og hvis man ikke kan klare det, skal myndighederne ind i det alligevel – hvis jeg skal for-

korte i hvert fald den første del af indlægget. Det er da rigtigt, at hvis man ikke kan blive enige om den fælles forældremyndighed, skal myndighederne ind, og dermed er det dagens situation. Men det er derimod ikke rigtigt, at man sagtens kan finde ud af det, hvis man i øvrigt kan blive enige. Jeg vil netop påpege den myndighedsindblanding, der sker i dag helt automatisk, og det andet, som jeg også synes er vigtigt, nemlig at den ene nu altså er mere lige end den anden i denne situation, at den ene trods alt har det afgørende ord, også selv om man søger at køre det i enighed, og det giver altså en magtposition til den ene part.

Men det, jeg synes er nok så afgørende – og det var fru Lis Møller slet ikke inde på – er, at man faktisk er nødt til at have myndighederne indblandet, hvis f.eks. det biologiske barn ikke bor hos den af de biologiske forældre, der har forældremyndigheden. Så er myndighederne indblandet, og det synes jeg egentlig ikke er noget, der er særlig hensigtsmæssigt.

Fru Lis Møller var også inde på, at man ikke i Sverige udnytter ordningen særlig meget, og det er da klart, for det er en ordning, der skal vokse. Det er ikke noget, man sådan får 100 pct. gennemført fra den ene dag til den anden, en fælles forældremyndighed. Men det, man kan, er at prøve at starte og så se, om det faktisk ikke går lettere for børnene, og det mener vi at den udvikling, der hidtil har været, viser at det gør.

Hr. Wilhjelm har allerede været inde på den papirløse far og hans retsstilling, og det er helt rigtigt, at i en lang række tilfælde ønsker pigen overhovedet ikke at gifte sig i dag, ikke bare fordi det skattemæssigt måske ikke er nogen fordel, men også fordi pigen derved skal opgive forældremyndigheden. Hun kan risikere at skulle dele den med den anden og kan ikke være sikker på at få forældremyndigheden, sådan som lovgivningen er i dag, i tilfælde af, at samlivet ophører, og derfor vil der være mange kvinder, der i dag simpelt hen ikke ønsker at gifte sig.

Til hr. Bjørn Elmquist, som ridsede fordele og ulemper op, er der vel ikke andet at sige, end at det netop er nogle af de fordele og ulemper, som vi har afvejet, og så er vi nået til, at det afgørende må være barnets tarv, og at vi mener, at den fælles forældremyndighed, selv om der er nogle problemer